

Wanneer "breekt de pleuris uit"? Dat was de vraag van Michelle Talsma tijdens het NHV-symposium over klimaatverandering op 24 maart. Ze stelde de vraag omdat de voorgaande sprekers de ingrijpende gevolgen van de klimaatverandering hadden geschetst en er vervolgens voornamelijk inhoudelijke vragen vanuit de zaal gesteld werden. Dit terwijl er van alles moet gebeuren. De reactie van de zaal op bovenstaande vraag was om pro-actiever te worden en grenzen aan te geven, bijvoorbeeld waar wel en niet gebouwd kan worden.

Waar tijdens het symposium niet over gepraat werd, is het kennis- en innovatieprogramma NL2120 met 'nature based solutions'. In plaats van aan te geven wat niet kan, onderzoekt dit programma wat nog wel kan. Mijn idee daarbij is woningen op twee à drie meter hoge palen met daktuinen in plaats van grondgebonden. Het voordeel hiervan is dat er rondom en onder deze gebouwen ruimte is om water te bergen en bufferen.

Deze manier van omdenken is door de WUR in 2019 al voorgesteld met de kaart 'Een natuurlijke toekomst voor Nederland in 2120'. Op deze kaart is vastgelegd hoe we met een blauwgroen landschap, circulaire landbouw, bio-based economie, de stad als energie- en waterleverancier, drijvende woningen, klimaatdijken en integraal beleid onze klimaat- en biodiversiteitsproblemen kunnen oplossen.

Als individu kunnen we al beginnen door ons voedingspatroon te veranderen door dierlijke producten te vervangen door plantaardige alternatieven. Dit betekent concreet dat het areaal aan landbouwgrond in Nederland in 2120 kan worden gehalveerd ten opzichte van nu en de veehouderij tot een derde kan worden geslonken. 'Het addertje onder het gras', is dat we 70% van onze landbouwproducten exporteren. Hier ligt daarom een extra uitdaging.

Hoe mooi zou het zijn als we als hydrologen één gedetailleerde kaart maken hoe het water- en bodemsysteem in 2120 eruitziet in een klimaatbestendig Nederland. Zodat dit als basis kan dienen voor het starten met de omvorming van het huidige watersysteem.

